

– PAS PÅ ISEN på plankerne. Vi gider ikke flere døde.

Vicepolitikommissær Thor M. Dinesen ignorerede råbene inde fra land, der skød gennem den frostklare morgenluft, og stirrede i stedet lige frem. Blodsporet slyngede sig væk fra den døde som en signatur under selve motivet. Der var allerede begyndt at dannes krystaller, men mønsteret af koaguleret blod var stadig tydeligt hen over den tykke is. Han flyttede blikket en anelse til venstre for at fokusere på liget. Set på afstand kunne han ikke ryste det uvirkelige af sig.

– Man skulle tro, Bjørn Nørgaard havde været på spil.

Thor mumlede halvt til sig selv ved synet af isen, der dannede et hvidt lærred for det makabre billede. Det var næsten så perfekt, at det virkede opstillet. Den døde var nøgen og veltrænet og lå sært sammenkrummet som en efterligning af blodets arabesk. Mikkel Spang-Hansen, 31 år gammel, fremstormende freelance journalist og vinterbader. Alt det og meget til vidste de allerede om offeret, men årsagen til, at han havde mødt sin død her, kunne intet i billedets opstilling afsløre. Endnu. Thor vedblev at stirre intenst ud over isen med en fornemmelse af, at scenariet burde fortælle ham noget. At han kunne analysere situationen og forstå noget afgørende, men essensen i tanken blev ved med at glippe.

Den første morgensol var begyndt at vise sig, og han prøvede at rense tankerne og fokusere på noget andet.

– Hvad tænker du?

De knirkende skridt i den sammenpressede sne var ophørt

bag ham. Thor kunne mærke den andens vejrtrækning bag sig.

- Hvor varmt der er i Virginia lige nu.
- Du er jo masochist. Og det var ikke det, jeg mente.
- Det var det, du spurgte om.

Thor vendte sig om mod politiassistent Daniel Kraus, som for en gangs skyld var ankommet på findestedet fem minutter før han selv. De plejede at konkurrere om at være hurtigst på pletten, og det var stort set hver eneste gang Thor, selv om han, i modsætning til den evige single Kraus, som regel skulle arrangere børnepasning med et øjeblikks varsel.

- Desuden tror jeg ikke, det er mig, der er masochisten her. Han pegede ned på isen foran dem. Kraus rystede på hovedet.
- Jeg synes nu ikke ligefrem, det ligner selvmord.
- Jeg tænker også mere på vinterbadning.

Thor og Kraus befandt sig midtvejs på broen ud mod Helgolands træskure. Bag dem lå Amager Strandpark dækket af sne og mindede mere om et bakket skisportssted end en af storbyens nyeste sommeroaser, og foran dem dukkede træpælene med det nyligt genopførte havbadeanlæg op. Herfra havde de direkte udsyn til det tilisede hul fem-seks meter ude, hvor Mikkel Spang-Hansen var blevet opdaget for lidt over en time siden.

Vinterbaderne mødtes her hver tirsdag inden arbejde fra oktober til maj, og det var almindeligt kendt, at afdøde som regel ankom før de andre. Det var klubbens formand, der havde fundet Spang-Hansen på isen. Han ringede 112, og alarmcentralen sendte en patrulje af sted, som ankom samtidig med en ambulance. Manden på isen var voldsomt tilredt og havde blødt kraftigt fra en dyb læsion på en fem-syv centimeters længde på venstre side af halsen. Ambulancefolkene overtog ham, mens politifolkene foretog en kort afhøring af formanden.

Han forklarede, at han havde set manden på isen med det samme, og at han hverken havde kunnet konstatere puls eller åndedræt. Ambulancefolkene bekræftede, at der ikke var nogen livstegn hos Spang-Hansen, og de vurderede, at de mange læsio-

ner stammede fra knivstik. Politifolkene havde heldigvis handlet så hurtigt, at Thor og hans kolleger kunne være på stedet kort efter fundet og dermed formodentlig også meget tæt på selve drabstidspunktet. Betjentene havde ringet til den centrale vagtleder i HS og indberettet et formodet drab, hvorefter de var gået i gang med at afspærre området. Vagtlederen havde så tilkaldt drabssektionen med Thor M. Dinesen som vagthavende og desuden assistance fra Kriminalteknisk Center, hundepatruljer og selvfølgelig den vagthavende retslæge, som imidlertid først kunne komme og udføre det medico-legale ligsyn, når han ikke længere sad fast på Køge Bugt Motorvej. Med andre ord når værdifuld tid i efterforskningen allerede var uigenkaldeligt tabt.

– Vi skal have navnene på de andre vinterbadere, sagde Thor.
– “Vikingerne”, eller hvad de nu kalder sig. Nogle af dem er vel dukket op af sig selv, men de må have en medlemsliste.

– Der er også et hold ude og stemme dørklokker. Hvis der er nogen vidner, skal vi nok finde dem.

Thor hørte kun delvist efter.

– Han er blevet dræbt lige her for kort tid siden. Ikke ligefrem verdens mest diskrete sted. Bortset altså fra meget tidligt om morgenen, inden vinterbadere eller andre morgenduelige er på benene. Selvfølgelig kan det være et tilfældigt overfald. Rovmord eller en der har taget chancen, men det virker alt for velordnet. Hvad fortæller det os?

– At der er tale om overlagt, planlagt drab.

Thor nikkede samstemmende til Kraus og fandt så sin mobil frem.

– Og ikke bare det. I så fald har drabsmanden vidst, at Spang-Hansen altid var den første fra klubben til at ankomme. Så mon ikke vi skulle prioritere at kaste et nærmere blik på de øvrige masochister i klubben? Hvem ved, måske viser en enkelt sig snarere at være en sadist.

*

– Sådan plejer min mor altså ikke at lave det!

Maja skubbede skålen med havregrød væk og gloede afventende på Linnea, spændt på hvordan hendes provokation blev opfattet. Linnea havde tilbragt natten i en boble af snot, og da Thor var blevet kaldt ud til et mistænkeligt dødsfald, havde hun stillet sig længe under den varme bruser for at lade op til en morgen med hans syvårige datter. Hun havde lige nået at brygge sig en stærk kop kaffe, før det var tid til at hive pigen ud af sengen og fortælle hende, at hendes far var blevet nødt til at gå på arbejde, og at hun og Linnea havde vundet en alenemorgen sammen.

Maja skulede mistroisk til Linnea, ikke mærkeligt eftersom de ikke havde haft meget tid sammen for sig selv. Thor og Linnea overnattede som regel kun sammen, når Maja var hos sin mor, og gudskelov for det.

– Jamen, så er det jo nok fordi, jeg ikke er din mor. Og hvis du synes, den er ulækker nu, så skal du bare prøve den, når den bliver kold. Hvis jeg var dig, ville jeg skynde mig at spise den, før den størkner.

Linnea fortrød med det samme, at hun havde snerret af pigen, men det kunne altså ikke være sundt for nogen at stå med hovedet nede i en bakke leverpostej fra morgenstunden. Hun stod i det åbne køkken med udsigt over villavejen i Valby og smurte madpakke, mens Maja surmulende rodede i grøden ved spisebordet. Trangen til bare at forlade det halve dobbelthus på Cæciliavej med gyngestativ i haven og kattelerm i køkkendøren, voksede støt i hende, og pludselig forekom hendes egen minimalistisk indrettede lejlighed i Knabrostræde med de endnu pinligt uudpakkede flyttekasser og boksmadrassen på gulvet hende som det sted på jorden, hun allerhelst ville befinde sig. Det var typisk Thor og hans insisterende ukomplicerede syn på tilværelsen. På grund af ham stod hun nu skæv af Panodiler med havregrød og leverpostej op til begge ører.

Thor og Linnea havde første gang mødt hinanden kort tid efter Linneas ankomst til København. Tiltrækningen var stærk

og gensidig, så længe den varede, hvilket var lige præcis til den dag, hvor Thors datter skulle passes ind i ligningen. Linnea, som på det tidspunkt ikke kunne overskue at planlægge meget længere end et par dage frem i tiden, stoppede forholdet med den undskyldning over for både Thor og sig selv, at hun havde for meget uafklaret business i San Francisco. Hvilket ikke var en regulær løgn, eftersom Boyfriend Phil på det tidspunkt stadig gik rundt i deres fælles hjem uden at forstå, hvad der trak sådan i lille Danmark, som Linnea ellers aldrig havde haft andet end ligegyldighed tilovers for.

Siden var der sket ikke så lidt, og nu sad hun så her med fast job og fast forhold, men heldigvis også lejligheden i indre by. Det var Linneas private hule, som hun stadig følte sig mere hjemme i end i Thors hyggelige, men småborgerlige villalejlighed, hvor hun ikke skulle være for længe ad gangen, hvis hun skulle undgå åndenød.

– Det er ingenting, du skal bare lige hive hende op og give hende tøj på, havde Thor sagt på vej ud ad døren.

Han var tydeligvis allerede på gerningsstedet i tankerne. Så havde han kysset hende så længe, at hun gispende måtte vride sig løs for at kunne trække vejret gennem munden igen.

– Nå ja, og så selvfølgelig lidt morgenmad og en madpakke. Hun kan selv vise dig vejen til skolen.

Gad vide hvad Thor ville have gjort, hvis Linnea ikke tilfældigvis havde været her? Havde han så bare efterladt Maja, eller fundet en anden at tørre hende af på? Det var ikke altid, han tænkte så langt – han var en handlingens mand, og det var bestemt en del af hans charme, men også noget, der virkelig kunne gøre Linnea rasende.

– Du skal også huske, at jeg har svømning i dag.

Maja havde overraskende nok spist sin morgenmad op og stod nu og pegede på det farverige skoleskema, der sad fast på køleskabet. Linnea tog sig sammen og bad hende hjælpe med at pakke en svømmetaske. De var begge to i gang med at tømme Majas skab i jagten på et par svømmebriller, da Linneas Black-

Berry kimede inde fra stuen. Hun nåede den lige og fik en utålmodig Thor i røret.

– Du bliver nødt til at komme!

Thor nåede ikke ret langt i sin forklaring, før Linnea fornemmede, hvor samtalen bar hen. Hun så på Maja, der triumferende var kommet ind i stuen med svømmebrillerne på. Hun sendte hende et hurtigt smil og vendte så ryggen til.

– Jeg passer din datter og har smurt verdens klammeste madpakke til hende og skal sørge for, at hun er i skole om en time. Og nu vil du også have, at jeg skal passe din efterforskning? Jeg er ikke retsmediciner, jeg er retsantropolog. Skal jeg stave forskellen for dig?

Thor ignorerede hendes tone.

– Det er et af de friskeste gerningssteder, jeg har oplevet. Kom nu, Linnea, du ved udmærket, hvad et par timer kan betyde for efterforskningen.

– Glem det!

THOR OG KRAUS gik tilbage mod land, hvor det allerede vrimgalede med biler og mennesker. Den dræbtes Audi S6, hvor personlige papirer i en pengepung fundet i bagagerummet havde fastslået den dræbtes identitet, stod mellem Falcks knogleekspres, en af politiets patruljevogne og fire civile biler. Thor fik bag et par biler øje på Linnea. Hendes korte hår var skjult under en grøn strikhue, og hun banede sig vej forbi folkene fra redningsberedskabet, der var i gang med at pille lysanlæg og overdækning ned igen. Med sol og frostklar himmel på vej, var der ikke længere behov for hverken kunstig belysning eller afskærmning mod sne.

Hans dårlige samvittighed fik ham til at skridte til, så han nær gled i sneen.

– Jeg ved godt, jeg misbruger dig.

Hun svarede ikke på hans råb, men nikkede bare, hvad der fik ham til at kvæle et indsmigrende smil og en kommentar om, at det trods alt var en nødsituation, og at jo før de kunne komme i gang med undersøgelserne, jo større chance havde de for at finde gerningsmanden, inden alle spor bogstavelig talt frøs til. Han kunne ikke gennemskue, om hun var irriteret på ham, fordi han havde efterladt hende med Maja, eller fordi han havde tilkaldt hende. Egentlig havde han ikke rigtig turde tro på, at hun ville komme, men det var aldrig til at vide, hvordan hun ville reagere. Hvordan hun skulle læses.

– Det er herude, sagde han så. – Isen er sikker, så der er ikke noget at være bange for.

– Du glemmer én ting.

Linnea gjorde ikke mine til at følge efter ham, da han pegede ud mod den tilisede badebro.

– Kan du huske din far? fortsatte hun. – Det er ham, der følger dig i skole i dag.

Først nu gik det op for ham, at hun havde Maja i hånden. De gik det sidste stykke hen over den glatte sne, og Linnea skubbede pænt datteren frem mod ham. Maja gnavede ivrigt på en müsli-bar, mens hun med opspilede øjne studerede aktiviteten omkring dem. I al fald så godt hun kunne, formummet bag halstørklæde, ørevarmere, tophue og vanter. Thor registrerede spredt latter i baggrunden fra nogle af de andre. Han anede også et smil i Linneas mundvige, men så var det væk, og hun styrtede af sted ud mod isen uden at vente på ham.

Et øjeblik stod Thor tvivlrådig tilbage, men så tog han Maja i hånden og førte hende med sig hen til sin egen bil, der var parkeret oppe ved Amager Strandvej. Han fik ryddet passagersædet for papirer.

– Det er koldt, sagde Maja.

– Du kan skrue op for varmen her, forklarede han tålmodigt.

– Og jeg kan finde et tæppe, hvad siger du til det?

Maja surmulede, da hun satte sig, og han forsikrede hende om, at han kun ville være væk et øjeblik.

– Men jeg vil med dig, sagde hun. – Hvad laver du?

– Det er ikke noget for dig.

Han rodede desperat i handskerummet, indtil han endelig fandt en af børned'erne og fik den skubbet ind i afspilleren. Han burde være rasende over, at Linnea havde slæbt Maja med til et gerningssted, men det var unægtelig svært at bebrejde hende, at hun mente, datteren var hans ansvar. Han måtte finde en ledig betjent, der kunne lege skolebus. Heldigvis var Maja allerede optaget af at tegne i duggen på indersiden af ruderne og begyndte med det samme at synge med. Han tjekkede en ekstra gang, at handskerummet var låst, og med MGP gjaldende ud fra den lukkede bil kunne han endelig bevæge sig ned mod isen igen.

Han gik til for at nå Linnea, der allerede var halvvejs ude på broen. Hun havde retning mod omklædningsrummene, hvorfra man lettest kunne komme ned på isen og derfra ud til den døde. Hun standsede kort op, da hun fik øje på liget, men så fortsatte hun det sidste stykke ud mod de blå skure. Thor satte farten op, men så var det ham, der pludselig standsede.

Det var gået op for ham, hvad billedet derude burde fortælle ham. Nemlig det helt åbenlyse, at blodet på isen var et slæbespor. Spang-Hansen var enten blevet slæbt derud, eller også var det trods hans voldsomme skader lykkedes ham selv at kæmpe sig derud. Han var med andre ord blevet overfaldet et andet sted. Fx i omklædningsrummene, hvor Linnea var på vej hen nu.

Thor så sig omkring, og med ét fik han en udefinerbar følelse af fare.

– Vent lidt, råbte han mod Linnea. – Bliv der.

Men det lod ikke til, at hun hørte ham. Hun var standset kortvarigt op på broen, men derefter fortsatte hun ud til træbygningen med herre- og dameomklædningsrum samt sauna. Han råbte igen, men nu var det for sent. Hun standsede igen op. Gik hen til en dør og åbnede den.

Thor bandede lydløst over, at han som sædvanlig ikke havde sin Heckler & Koch på sig. Og så løb han.

*

Adenbugten, 14. november 2010

– Jeg elskede ørkenen, de afbrændte frugthaver, de visnede butikker, drikke, der var blevet lunkne.

Mads Emil Warwick åbnede sin brune lædermappe med den kode, han på trods af alle sikkerhedsforskrifter altid glemte at skifte, bladrede forbi papirerne fra rederiets månedlange forhandlinger og fandt den lille knitrende pakning, som havde kilet sig ind mellem iPad'en og en flaske med vand. Rutineret skrællede han plastikken af og klykkede den nye patron på plads. Han var begyndt at ekspe-

rimentere med en 4 mm nål, det skulle mindske ubehaget.

– Jeg slæbte mig gennem de stinkende gyder og bød mig med lukkede øjne til for solen, ildguden.

Så hev han op i skjorten, blottede lidt maveskind og lod nålen prikke på huden. Derefter trykkede han på knappen, så nålen trængte igennem underhudens fedtlag og trak vejret dybt. Det gav et kort jag af smerte, da helikopteren blev kastet til den ene side. Han hev nålen ud og så irriteret op på piloten, en fedladden mand i midten af fyrrerne, der påstod at være veteran fra de sovjetiske kampe i Afghanistan sidst i 80'erne. Piloten gloede bare på ham, vendte sig om igen og fortsatte med at gå ned.

Warwick trak vejret dybt, lagde insulinpennen tilbage i mappen og stoppede skjorten på plads.

– Arthur Rimbaud, forklarede han så. – Efter hans elsker forsøgte at slå ham ihjel, skrev han “En årstid i helvede” og flygtede hertil.

Warwick pegede ud ad ruden i Merlin'en, en mellemstørrelse AW101-helikopter, der de sidste tyve minutter havde bragt dem langt ud i Adenbugten. Han havde mistet orienteringen, nu da kysten ikke længere var synlig, og havet under dem lignede alle andre. Til gengæld vidste han, at hver eneste af de små både, han kunne se dybt under dem, kunne være piratskibe med en besætning bevæbnet til tenderne og blottet for respekt for menneskeliv.

– Han skrev ikke en linje efter sin ankomst til Afrika. Til gengæld påstås det, at han blev våbenhandler lige her på Afrikas Horn. Jeg ved ikke, om det passer, men mon ikke Rimbaud her fandt det helvede, han ellers kun havde skrevet om i sine digte.

De fløj videre i tavshed. Piloten havde enten intet hørt i den voldsomme rotorlarm inde i kabinen, eller også var han absolut uinteresset i Warwicks foredrag. Det sidste var ikke det mindst sandsynlige, og det passede også udmærket med det blik fuld af medlidenhed og foragt, han havde sendt ham allerede ved afgang. Han havde ladet øjnene glide over Warwick, fra de nypudsede Lloyd-sko, hen over det allerede gennemsvedte jakkesæt og op til de stålindfattede briller, den stadig mere vigende hårgrænse og issen, som glinsede i den

kvælende hede. En af diplomatiets mange harmløse kontornussere, så bedømmelsen ud til at være, og Warwick havde intet gjort for at ændre hans opfattelse. Han havde for længe siden indset, at i hans branche lever den godt, som lever skjult.

– Man må i det mindste indrømme, at de er modige.

Denne gang druknede Warwicks kommentar helt sikkert i rotorlarmen, da piloten i det samme lagde an til landing på containerskibet under dem. Det gav et sug i maven på ham, og han stirrede fascineret ud ad ruden. Han havde på hele flyveturen spejdet efter det et hundrede toogfyrrer meter lange skib, men først nu fattede han rigtig størrelsesforholdene. Fortøjret til containerskibets sider og slæbt op på dækket, hvor helikopteren nu var ved at lande, lå piraternes gummibåde og joller. Ikke andet end småbåde, som han ikke, om det gjaldt hans liv, ville vove sig så langt ud på havet i. Længere væk lå et par af deres moderskibe. Ti-femten meter lange både, der slæbte de små fartøjer de tre-seks hundrede sømil ud fra kysten, hvor de oftest jagede deres bytte. Moderskibene var proppet til randen med olietønder, så de kunne rejse flere dage på havet og fungere som forsyningsbaser, og derudover var der ikke plads til andet.

Det så livsfarligt ud og fortalte alt om de dybereliggende årsager til piraternes berygtede hensynsløshed; den desperation der kommer af kun at have sult og død som alternativ.

*

Døren stod på klem, og Linnea standsede op. Hun var sikker på, at hun havde hørt noget derindefra. En lyd. Et snøft. Klagen og kort så hun blev i tvivl, om det bare var hendes sanser, der spillede hende et puds. Et par skridt mere og hun ville være henne ved trappen, som vinterbaderne brugte til at komme ned på isen. Men i stedet for at gå derhen og komme i gang med arbejdet, skubbede hun døren op med foden og trådte tøvende ind i omklædningsrummet.

– Er her nogen? spurgte hun.

Instinktivt håbede hun på ikke at få noget svar. Hun blev stå-

ende et øjeblik og kunne mærke sit hjerte banke hårdt. Der var en gennemtrængende lugt i det mørke rum, som ikke burde være der, og som hun til at begynde med ikke kunne placere. Skarp og metallisk. Hendes fornuft sagde hende, at hun burde se at komme væk. At hun ikke var alene i omklædningsrummet. At der var en anden derinde. Men alligevel blev hun stående og lod øjnene vænne sig til mørket. Begyndte langsomt at kunne skelne mere og mere i det lille rum.

– Du skal ikke være bange, sagde hun. – Jeg vil bare hjælpe.

Linnea holdt vejret. Forsøgte ikke at bevæge sig brat eller lave nogen støj. For lyden havde været der igen. Et tilbageholdt suk. En lav og klagende lyd fra et sted over i hjørnet.

Hun gik et par skridt længere ind i rummet, men standsede så brat op. Hun mærkede kvalmen vælte op i sig, da hun fattede, hvad det var, hun stod og så på. Trævæggene foran hende var plettede. Men det var ikke dekoration eller fugtpletter. Overalt på væggene var der blodsprøjt og blodige plamager.

Hun trak vejret dybt for at få ro på sig selv. Så vendte hun hovedet og kiggede tilbage mod udgangen. Det gik op for hende, at der også var et svagt blodspor på gulvet hele vejen tilbage mod døren, som hun ikke havde lagt mærke til før.

Linnea vendte sig om igen og forstod med det samme, at det havde været en fejl. Lyset udefra blændede hende, og nu var rummet igen mørkt. Hun kunne ikke længere skelne blodet på væggene. Hun kunne ikke se andet end et par glinsende øjne i det fjerneste hjørne.

Hun udstødte et skrig.

– Du gjorde mig forskrækket, sagde hun så.

Hun kunne stadig ikke se andet end et par øjne, der stirrede ubevægeligt på hende. Hun forsøgte at trække vejret roligt. Tvang sig selv til at blive stående, mens hun igen vænnede sig til mørket. Der var virkelig nogen længere inde i rummet. En spinkel skikkelse. En ung pige. Men Linnea kunne ikke skimte meget andet end et omrids og øjnene, der lyste op i mørket og stirrede på hende.

Og så gik det op for hende, at hun genkendte blikket. Hun forsøgte at bevare øjenkontakten. Hun havde set det blik før. Hos ofre for ekstreme begivenheder, der havde trukket sig ind i sig selv som forsvar mod chok og forfølgelse. Den spinkle pige foran hende var skræmt fra vid og sans. Det var ikke godt at vide, hvor længe hun havde gemt sig her ude af stand til at bevæge sig eller råbe på hjælp, men hun var nærmest paralyseret af skræk.

– Kom her, sagde Linnea. – Jeg skal nok hjælpe dig.

Hun rakte hånden ud. Først gjorde pigen ikke mine til at bevæge sig, men så fornemmede Linnea, at hun alligevel kom nærmere. Krybende, uden en lyd. Selv de snøftende, klagende lyde var ophørt.

– Er du kold? fortsatte Linnea. – Jeg kan finde et tæppe til dig.

Hun vovede sig lidt tættere på pigen, der nu også rakte en hånd ud mod hende. Men så trak hun pludselig hånden til sig igen. Blikket var ikke længere rettet mod Linnea, men mod noget bag hende.

Linnea vendte sig om. Og i det samme blev døren sparket helt op.

– BARE TAG DET ROLIGT, ingen vil dig ondt.

Linnea så på den sorte pige foran dem. Hendes øjne var så mørke, at Linnea knap kunne skelne pupil fra iris, men de var også rødsprængte, og blikket flakkende. Som var pigen bange for noget, for at nogen ville komme efter hende. Hun havde efterhånden fået kontrol over vejtrækningen, men den bankende blodåre på halsen fortalte tydeligt, at hun stadig var halvt i panik.

– Hvorfor havde I ikke undersøgt det omklædningsrum? sagde Linnea til Thor. – Det burde da have været det første, I gjorde.

– Det var det også.

Hun gloede på Thor, stadig med nerverne sitrende efter den uhyggelige oplevelse.

– Hvad skal jeg sige, sagde Thor ærgerligt. – Jeg ved ikke, hvilken blind idiot, der ikke har opdaget hende, men han kommer til at høre for det.

Så vendte han sig om mod pigen.

– Hvad hedder du? spurgte han. – Hvad er der sket?

Han havde et fast greb om pigen. Hun virkede, som om hun kunne finde på at stikke af når som helst, men hun havde næppe kræfter til det. De første minutter efter at Linnea havde fundet hende inde i omklædningsrummet, havde hun været umulig at komme i kontakt med. Hun havde trukket sig ind i sig selv og havde forsøgt at kravle væk fra dem. Linnea havde med det samme forstået, at pigen ikke var farlig. Det var hende, der var bange for dem.

Nu var kriminalteknikerne optaget af at dokumentere fundene i omklædningsrummet, og fotografen var i gang med at forevige hver kvadratcentimeter, så en ekspert i blodstænkanalyse kunne hjælpe dem med at forstå, hvad der var sket. Thor havde overladt gerningsstedet til de tekniske nørder og havde i stedet på Linneas ordre fremskaffet et tæppe og en termokande te til den skræmte pige. Eller kvinde, for på tæt hold afslørede de fine rynker, at hun snarere måtte være sidst i tyverne, i modsætning til hvad hendes spæde træk ellers antydede. Selv om hun så afrikansk ud, havde de få ord, det var lykkedes Thor at få ud af hende, lydt pæredansk.

– Jeg vil ikke, gentog hun. – Jeg vil ikke.

Hun fokuserede med opspilede øjne direkte på Thor, men det var alligevel, som om blikket var et andet sted. Det var ikke ham, hun talte til.

– Hvad er det, du ikke vil? Hvad er det, du har set?

– Han kommer, fortsatte kvinden. – Lad mig være.

Thor bøjede sig ind over hende. Han ruskede hende blidt for at få hende til at se rigtigt på ham. Nu gled hendes øjne væk, og han drejede hovedet for at følge med og tvinge hende. Linnea prikkede ham på skulderen.

– Kan du ikke se, at hun er i chok? Hun skal ikke afhøres, hun skal i behandling.

Linnea havde fundet sin beskyttelsesdragt og gummihandsker frem. Hun så bebrejdende på ham, og han gik et skridt tilbage mod hende uden at slippe grebet om pigen.

– Se på hende, hviskede han.

– Det har jeg gjort, og du har allerede hørt min diagnose.

– Nej, jeg mener se på hendes tøj.

Han pegede.

– Blod.

Kvinden var iført en kraftig, brun trøje med et w-formet logo på brystet, og en hætte som foldede sig op om halsen på hende, hvor det glattede sorte hår nærmede sig skuldrene. Desuden et par polstrede ruskindsstøvler og jeans, der midt på lårene havde

en mørkere misfarvning. Det lignede umiskendeligt små blod-sprøjt i et tæt mønster.

– Se dog selv på hende, sagde Linnea. – Du kan ikke mene, at hun har dræbt nogen.

Thor rystede på hovedet.

– Men hun har været der. Jeg vil vædde med, at hun har været vidne til det hele.

Hans stemme var ivrig.

– Måske var hun allerede i omklædningsrummet, da drabsmanden trængte ind for at slå Spang-Hansen ihjel. Måske hun har gemt sig. Hun har set alt. Hun ville være det perfekte vidne, hvis hun ikke var i chok. Hun kan give os drabsmandens identitet på et sølvfad, hvis jeg bare kunne få hende til at snakke. Og det kan jeg, det ved jeg.

Han så plæderende på Linnea, der sendte ham et tvivlende blik, og derefter endnu en gang så på den skræmte kvinde.

– Jeg giver dig to minutter. Hvis ikke du har fulgt hende hen til ambulancefolkene inden for to minutter, så gør jeg det, vicepolitikommissær eller ej.

*

Thor blev stående et øjeblik og så efter Linnea, da hun gik tilbage mod badebroen for at undersøge liget på isen. Han kunne ikke undgå en grim smag i munden.

På den ene side havde hun ret. Kvinden var lige så meget et offer, som Spang-Hansen var det. Ikke i fatal forstand, men måske desto mere, fordi hun skulle leve resten af sit liv med det, hun havde overværet. Og samtidig kunne han ikke være sikker på, at hun ikke var noget helt andet. At hun ikke befandt sig på gerningsstedet, fordi hun selv var gerningsmanden. Han kunne ikke tillade sig at frede hende. Hun burde ikke udsættes for et forhør, mens hun stadig var i chok, men hun kunne være nøglen til en hurtig opklaring. Thor forsøgte at bekræfte sig selv i, at det måtte være hans vigtigste priorite-

ring lige nu, selv om guderne skulle vide, at han var i tvivl.

Det var den type dilemma, der havde fulgt Thor stort set fra den første dag som politibetjent, hvor hans hold havde mødt selveste politidirektøren i Parolesalen og derefter blev vist rundt på Politigården. Først i de labyrintiske gange – han havde læst sig til, at det blev kaldt for heroisk klassicisme, og det lød for ham som noget fra Mussolinis Italien – og derefter ud under arkaderne og ned i Mindegården for enden af den åbne plads. Her stod Einar Utzon-Franks statue “Slangedræberen”, som forestiller en ung mand, der holder en slange i et jerngreb med sin fod. Symbolikken var overtydelig. Dette var billedet på alt det, politiet skulle leve op til. Den renfærdige, stærke overmagt, der holder det onde i skak. Men allerede dengang var Thor blevet overvældet af en følelse af, at det kunne ingen leve op til. Så ren og ideel er virkeligheden aldrig. Nogle gange måtte man som nu tvinge en uskyldig, selv et offer, til noget hun ikke ville være med til. Selv om det var i den gode sags tjeneste, måtte man foretage sig ting, der gjorde en til bøddel.

Thor vendte sig om og kiggede på kvinden igen. Hendes blik var stadig flakkende, men hun havde ikke protesteret over, at han blidt fastholdt hende.

– Du er tryk nu, sagde han. – Kan du fortælle mig, hvad du så?

Men så rev han hånden til sig.

– For satan!

Hans greb om kvinden slappedes et sekund, mens han undertrykte et smertensbrøl. Hun havde bidt ham hårdt mellem tommel- og pegefinger. Tandmærkerne var dybe, og et kort sekund fandt hendes øjne hans. Så benyttede hun sig af hans overraskelse til også at rive sig løs fra den anden hånd.

Han greb straks ud efter hende, men fik ikke fat i andet end tom luft, da hun sled sig væk fra ham. Så sparkede han det ene ben frem for at fælde hende, men det var allerede for sent. Kvinden havde fået et forspring, og Thor landede bandende i sneen.

– Vent nu, råbte han. – Der er ikke noget at være bange for!

Et jag af smerte skød op i underarmen fra mødet med den frosthårde jord. Han kom på benene igen med det samme, men hun havde allerede vundet yderligere nogle meters forspring og færdedes tilsyneladende uden problemer på sneen.

– Stop hende! skreg Thor.

Han ventede ikke på, at de andre skulle reagere, men spændede af sted efter pigen, med den kolde luft stikkende i lungerne. Kvinden fortsatte sin flugt hen over sneen, som gjaldt det hendes liv, og Thor følte sig pludselig tung og klodset på trods af de mange ugentlige timer i fitnesscenteret under Politigården. Panikken gav hende uanede kræfter, og i hendes tilstand af chok vidste hun sikkert ikke engang, hvem hun flygtede fra.

Han forbandede sig selv, mens han løb af sted og mærkede begyndende sidesting af at bevæge sig på det ujævne underlag. Det var hans egen skyld. Han skulle ikke have presset hende og tvunget hende til at tale og huske, før hun var klar. Så meget for Slangedræberen.

– Jeg vil jo bare tale med dig, råbte Thor.

Men han troede ikke længere på, at hun overhovedet hørte ham. Hun var næsten nået hen til plankeværket, der adskilte Amager Strandpark fra de nærliggende nyttehaver og længere nede Sundby Kajakklub, og hvad der nu ellers gemte sig inde bagved. Det lod ikke til, at nogen af de mange politifolk og teknikere på området havde lagt mærke til noget eller hørt Thors råb. Der var allerede nu mange mennesker i gang med at foretage undersøgelser på stedet samt de par håndfulde nysgerrige, der var troppet op ude på vejen og lagde beslag på de to uniformerede fra patruljevognen.

Thor gentog sit råb om hjælp, og nu havde Daniel Kraus heldigvis fattet, hvad der foregik. Han kom løbende mod plankeværket fra den anden side, mens kvinden forsøgte at forcere det. Thor tog lidt af farten, men forstod så, at det rent faktisk ville lykkes hende.

– En hestesko!

Kraus stirrede først uforstående på Thor, da de begge nåede

hegnet. De kunne høre pigen på den anden side, da hun dumpe-
pede ned, faldt om i sneen, kom på benene igen og løb videre.
Hun ikke så meget som stønnede i faldet, men udstødte kun en
række gispende og prustende smålyde som et såret dyr på flugt.

Så fattede Kraus, hvad han mente, og Thor klamrede sig
til plankeværket, mens Kraus forsøgte at give ham støtte til et
ordentligt afsæt. Han kunne ikke finde knastullet, eller hvad
pigen havde brugt som fodfæste, men så fik han et skub i røven
og hev sig hen over plankeværket. Han landede tungt, men blev
så stående stille.

Bag ham kunne han høre Kraus tage tilløb for at komme over
af egen kraft, men ellers var der lydløst. Kvindens spor i sneen var
tydelige, men han kunne ikke længere høre hende. Enten havde
hun udnyttet sit forspring, eller også lå hun lige nu og gemte sig
et sted i nærheden.

I det samme landede Kraus ved siden af ham, og uden et ord
signalerede Thor, at Kraus bare skulle fortsætte lige frem efter
sporene, der førte hen mod de gamle bunkeranlæg og flere små
skure. Det ene oplagte gemmested efter det andet. Selv fandt
han sin mobiltelefon frem og fik forbindelse med det samme.

– Vi skal have en eftersøgning i gang, og jeg mener nu!